



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **Bohemian Marketing & Promotion a.s.**, se sídlem Těšnov 1059/1, Praha, zastoupený Mgr. Danem Modlitbou, advokátem se sídlem Na Bělidle 2/830, Praha 5 – Smíchov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. 4306/18/5100-41453-712140, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2022, č. j. 14 Af 11/2018-88,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

### Odůvodnění:

#### I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutími ze dne 28. 11. 2017, č. j. 8554523/17/2001-80543-108619, č. j. 8554949/17/2001-80543-108619, č. j. 8554719/17/2001-80543-108619 a č. j. 8554183/17/2001-80543-108619 (dále jen „zajišťovací příkazy“), Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) uložil žalobkyni povinnost, aby zajistila úhradu daně, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty na uvedený depozitní účet, a to za období od 1. 5. 2017 do 31. 5. 2017 ve výši 525 000 Kč, za období od 1. 6. 2017 do 30. 6. 2017 ve výši 2 520 000 Kč, za období

od 1. 7. 2017 do 31. 7. 2017 ve výši 2 000 310 Kč a za období od 1. 8. 2017 do 31. 8. 2017 ve výši 1 260 000 Kč.

[2] Odvolání proti zajišťovacím příkazům zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2018 č. j. 4306/18/5100-41453-712140.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 17. 3. 2021, č. j. 14 Af 11/2018 - 43, žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl.

[4] Tento rozsudek zrušil pro částečnou nepřezkoumatelnost Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 7. 2022, č. j. 1 Afs 90/2021 - 43. V něm vytknul městskému soudu, že se nevypořádal se dvěma žalobními námitkami. Konkrétně šlo o odpověď na otázku týkající se účasti žalobkyně na daňovém podvodu s ohledem na to, že chybějící daň nebyla detekována ve vztahu mezi žalobkyní a jejími přímými dodavateli, a dále na otázku existence odůvodněné obavy, že daň bude v době její splatnosti nedobytná. Ve zbytku však považoval kasační stížnost za nedůvodnou a přisvědčil závěrům městského soudu.

[5] Městský soud poté žalobu proti napadenému rozhodnutí v záhlaví označeným rozsudkem znovu zamítl. Správce daně detailně popsal řetězec podvodných transakcí v zajišťovacích příkazech, na každém stupni se zabýval způsobem zapojení obchodních partnerů, jejich úlohou a objemem vzájemných obchodů. V podvodných strukturách je běžné, že osoba v postavení *missing trader*, tedy ta, u níž dojde ke ztrátě daně, zpravidla není přímým obchodním partnerem koncového článku, tedy *brokera*, ale řetězi se mezi sebou více mezičlánků, společností vystupujících jako tzv. *buffer*. Nejinak tomu bylo i v právě posuzované věci. Chybějící daň byla prokazatelně detekována u subjektů INVICO s.r.o. a Celtic Sun s.r.o., které stojí na počátku obchodního řetězce. Obě společnosti v postavení *missing tradera* vykázaly v rozhodném období daňové povinnosti v řádech desítek milionů Kč, které neplnily, a později byly označeny za nespolehlivého plátce. Veškerá plnění uskutečnily výhradně ve prospěch dalšího zapojeného subjektu v řetězci, společnosti Troutinvest s.r.o., aniž by samy přijaly jakékoliv zdanitelné plnění. Zapojení žalobkyně do následného řetězce správní orgány detailně popsaly. To, že se chybějící daň vyskytla na vzdálenějším stupni podvodného řetězce než přímo mezi žalobkyní a jejími přímými obchodními partnery, na jejím zapojení do podvodu nic nemění. Rozdílná úloha aktérů, řetězení a členitost vztahů je právě typickým znakem těchto obchodů. Judikatura Soudního dvora EU připouští, aby se finanční ztráty z tzv. karuselového podvodu přenesly na kteréhokoliv účastníka podvodného řetězce. Rozhodující je existence chybějící daně, kterou ale není třeba identifikovat v přímém vztahu mezi žalobkyní a jejími bezprostředními obchodními partnery.

[6] Pokud jde o otázku týkající se odůvodněné obavy z budoucí nedobytnosti daně, městský soud upozornil na zjištění správních orgánů, a to na organizační změnu v roce 2016, kdy žalobkyně snížila svůj základní kapitál z 800 mil. Kč na 2 mil. Kč. Část společnosti se odštěpila a následně sloučila s TIPSPORT-hockey a.s., která převzala jako nástupnická společnost i původní název BPA sport marketing a.s. a bylo na ni převedeno rozhodující jmění žalobkyně, zaměstnanci, marketingová smluvní práva, včetně zakázek, a významné pohledávky. Po organizační změně tvoří majetek žalobkyně z 97 % dlouhodobě neuhrazené pohledávky z obchodních vztahů (téměř 1 mld. Kč). Výše

pokračování

pohledávek se v čase nemění, což svědčí o jejich nedobytnosti, resp. o tom, že případný výnos by s ohledem na dobu po splatnosti znamenal snížení reálné hodnoty pohledávek. Pohledávky žalobkyně jsou snadno převoditelné na třetí osobu, což společně s vysokým zadlužením společnosti nedává dostatečnou záruku solventnosti. Žalobkyně měla ke dni 31. 12. 2016 závazky ve výši 300 mil. Kč z emitovaných dluhopisů a krátkodobé závazky ve výši 610 mil. Kč, včetně závazku z úvěru ve výši 261 mil. Kč. Hmotný majetek tvořil 2 % aktiv žalobkyně. Žalobkyně ke dni 30. 6. 2017 převedla vlastnické právo k pozemku a stavbě v Peci pod Sněžkou na třetí osobu a ve vlastnictví jí zůstaly jen nemovitosti, jejichž celková hodnota by nepřesáhla 500 tis. Kč.

[7] Městský soud uzavřel, že žalobkyně v době před vydáním zajišťovacích příkazů prošla významnou organizační změnou, jež znamenala její faktické majetkové a obchodní oslabení. Pozbyla také vlastnické právo k nemovitosti v lukrativní lokalitě Krkonoš a zbyly jí pouze pozemky s problematickým využitím a nesrovnatelně nižší hodnotou. Zůstává navíc nezodpovězenou otázkou, jak žalobkyně se získanou kupní cenou za nemovitosti naložila. Jisté je, že tyto finanční prostředky nepoužila ani na úhradu svých existujících závazků, ani z nich nezaplatila uloženou jistotu, nepořídila však za ně ani žádný jiný dlouhodobý majetek. Soud proto v uvedeném jednání spatřuje zjevné zbavování se významného a hodnotného majetku, což je již samo o sobě silným důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu.

[8] Ani ostatní majetek žalobkyně nedává záruku budoucího uhrazení stanovené daně, neboť se jedná o hmotný majetek, jehož hodnota je ve vztahu k výši pravděpodobně stanovené daně zanedbatelná a zpeněžení velmi problematické. Jde o automobily a sněžné skútry v odhadované hodnotě zhruba 600 tisíc Kč. Co se týče obchodního podílu ve společnosti SPORT 5 a.s. v hodnotě 2 mil. Kč, jde z důvodu personálního propojení s Ing. Charouzem, jenž zastává funkci statutárního i kontrolního orgánu uvedené společnosti, o majetek snadno převoditelný, a tudíž neskýtající dostatečnou záruku z hlediska zaplacení daně. Likvidní prostředky na bankovních účtech žalobkyně byly v rozhodné době značně proměnlivé. Pravidelně z nich vybírala vysoké částky a ponechávala pouze nízký zůstatek. Ani jistotu stanovenou zajišťovacími příkazy neuhradila žalobkyně ze svých prostředků, ale složil ji jediný akcionář Ing. Charouz. Pohledávky, jimiž společnost disponuje, jsou zřejmě nedobytné, jejich účetně vykázaná hodnota pravděpodobně neodpovídá možnému výnosu. Nadto jsou i snadno převoditelné na třetí osobu. Sama žalobkyně je zatížena závazky v nezanedbatelné výši, na čemž nic nemění ani fakt, že její jediný akcionář Ing. Charouz za ni v roce 2017 splnil závazek u Poštové banky a.s. ve výši 341 mil. Kč coby investici do dalšího ekonomického rozvoje. I tak zůstává společnost velmi významně zadlužena. Společnost není ani přes vykázaný zisk v roce 2017 ekonomicky stabilní zdravou společností, neboť vlastní kapitál dosahuje pouze 18,3 % celkových pasiv. Navíc žalobkyni již tíží vysoké daňové nedoplatky z předchozích období (téměř 7 mil. Kč).

[9] Podle městského soudu správní orgány provedly velmi detailní analýzu, v níž shrnuly rozhodující skutečnosti svědčící o pochybné hospodářské kondici žalobkyně. Tyto důvody pro vydání zajišťovacích příkazů jsou nesrovnatelně intenzivnější oproti „slabším“ indiciím svědčícím o dodatečném vyměření daně. Uzavřel proto, že zajišťovací příkazy správce daně vydal v souladu se zákonem.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou založila na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí, že slabé indicie pro budoucí stanovení daně lze vyvážit silnějšími důvody na straně obavy z pozdější nedobytnosti daně. Taková právní konstrukce není správná, neboť obě podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu je třeba posuzovat samostatně a každá musí být naplněna plnohodnotně. Deficit u jedné nelze nahradit přebytkem u druhé. Pokud nelze s jistotou konstatovat existenci dostatečných indicií nasvědčujících tomu, že dojde k doměření daně, nelze zajišťovací příkaz vydat.

[11] Obecně lze souhlasit s městským soudem, že před vydáním zajišťovacích příkazů nelze provádět dokazování v takovém rozsahu jako před vydáním dodatečného platebního výměru. Nicméně v daném případě z omezeného rozsahu dokazování plynou pochybnosti o správnosti napadeného rozhodnutí. I sám správce daně výslovně připustil, že provedená analýza majetkové situace stěžovatelky je pouze povrchní. To platí také pro otázku odštěpení části společnosti na počátku roku 2016, které mělo zásadní dopad na ekonomické parametry subjektu. Správce daně měl věnovat zvýšenou pozornost aktuálnímu dění u stěžovatelky.

[12] Dále není zřejmé, z čeho soud dovodil, že pohledávky stěžovatelky v hodnotě téměř 1 mld. Kč jsou dlouhodobě neuhrazené pohledávky z obchodních vztahů, zatímco správce daně uvedl, že nedisponuje informací o aktuální výši a struktuře pohledávek z obchodního styku. Dále soud neuvedl, proč pohledávky ve výši přesahující 1 mld. Kč považuje za nedostatečné pro úhradu daně v úhrnné hodnotě 6 615 000 Kč. Pokud soud odkazoval na snadnou převoditelnost pohledávek, pak by jejich převod jistě ztížila vytýkaná nedobytnost.

[13] Co se týče prodeje nemovitosti v Krkonoších, správce daně pouze poukazuje na její prodej, a není proto zřejmé, na čem městský soud založil své závěry, že prostředky z prodeje nepoužila stěžovatelka na úhradu existujících závazků či pořízení jiného hmotného majetku, a z čeho tedy usoudil, že se stěžovatelka zbavuje významného majetku. Nevzal v úvahu, že stěžovatelčina ekonomická činnost prošla v roce 2016 zásadní proměnou.

[14] Městský soud a žalovaný zlehčili odkazem na personální propojení prostřednictvím osoby Ing. Antonína Charouze, a tedy i snadnou převoditelnost do jiné společnosti, hodnotu majetkového podílu v dceřiné společnosti SPORT 5 a.s., přestože v době vydání zajišťovacích příkazů šlo o zavedenou televizní společnost. Nevysvětlili však, z jakého důvodu nešlo tento majetkový podíl zajistit ve prospěch správce daně obdobně, jako tomu bylo v případě hmotného majetku jiné (sesterské) společnosti, jenž byl nakonec použit coby zástava úhrady již vydaných zajišťovacích příkazů. Stěžovatelka v této souvislosti upozorňuje, že hodnota zajišťovacích příkazů nebyla uhrazena jediným akcionářem, nýbrž byla zajištěna zástavou hmotným majetkem sesterské společnosti Charouz Racing System SE.

pokračování

[15] Stěžovatelka je součástí holdingu ovládaného prostřednictvím osoby Ing. Antonína Charouze. V rámci holdingu dochází ke sdílení finančních prostředků, což vysvětluje údajné rizikové pohyby na bankovních účtech stěžovatelky, na základě nichž došlo k zajištění daně. To však žalovaný ani městský soud nevzali v úvahu.

[16] Věřitelé stěžovatelky s pohledávkami ve výši 300 mil. Kč (držitelé dluhopisů) nevnímají její vysokou zadluženost jako rizikovou a při významné organizační změně nevniesli požadavek na předčasnou úhradu vydaných dluhopisů. To správce daně ani městský soud nezohlednili.

[17] Městský soud uvedl, že úhrada úvěru tížícího stěžovatelku jejím jediným akcionářem není důkazem toho, že má tento akcionář zájem pokračovat v ekonomické činnosti stěžovatelky. Nevysvětlil však, k jakému jinému účelu než k podpoře stěžovatelky by uvedené jednání mělo sloužit. Dále stěžovatelce není zřejmé, proč zisk dosažený v roce 2017 není relevantní pro závěr o dobytosti dosud nestanovené daně.

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje s názorem městského soudu. Pokud jsou indicie svědčící o budoucím stanovení daně slabší, lze je vyvážit zjištěním silnějších důvodů nasvědčujících pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně. Obě podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu nelze posuzovat odděleně, ale je třeba na ně nahlížet ve vzájemné souvislosti. Správní orgány v daném případě dostatečně popsaly skutečnosti, z nichž plyne, že tyto podmínky byly splněny. Při vydávání zajišťovacího příkazu dle judikatury není na místě obšírně prokazovat otázky, které souvisí se stanovením samotné daně. Stěžovatelka pouze kritizuje dílčí části napadeného rozsudku zcela izolovaně, aniž by jej zhodnotila jako celek. Správce daně uvedl konkrétní indicie, které vedly k vydání zajišťovacích příkazů. I když jsou dle soudu důvody svědčící o budoucím stanovení daně v posuzovaném případě „slabší“, neznamená to, že by tato podmínka nebyla splněna v dostatečné míře. Předpoklad budoucího stanovení daně byl vysoce pravděpodobný.

[19] Žalovaný nesouhlasí se stěžovatelkou, že správce daně prováděl pouze povrchní majetkovou a ekonomickou analýzu při vydání zajišťovacích příkazů, neboť obava z nedobytnosti dosud nestanovené daňové povinnosti vznikla správci daně především na základě tehdy zjištěných skutečností o stěžovatelce a také na základě provedeného zhodnocení její ekonomické situace. Rozhodnými skutečnostmi byly následující: stěžovatelka se zbavila nejhodnotnějšího majetku v podobě převedení nemovitosti na třetí osobu a nemá jiný relevantní nemovitý majetek; má likvidní aktiva v podobě vozidel nedostatečné hodnoty; pohledávky a finanční prostředky na bankovních účtech mají nízké a nestabilní zůstatky; v roce 2016 stěžovatelka nevykázala žádnou hodnotu pořízeného majetku, tedy nepořídila žádný dlouhodobý majetek za účelem vytvoření majetkového zázemí pro svou ekonomickou činnost; stěžovatelka vykazuje vyšší míru zadluženosti; zbavuje se finančních prostředků na bankovním účtu, neboť je obratem po jejich připsání převádí na účty třetích osob; vykazuje meziroční pokles objemu přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění ve výši 37 %; stěžovatelka neustále ekonomicky oslabuje již od roku 2015, snížila svůj základní kapitál a většina jejího majetku je kryta cizími zdroji.

[20] K tvrzení o zájmu jediného akcionáře Ing. Charouze (zároveň člena statutárního orgánu a správní rady) o rozvoj podnikání stěžovatelky, za niž uhradil bankovní úvěr, žalovaný namítá, že právě tuto skutečnost je třeba hodnotit jako rizikový faktor. S ohledem na personální propojení mezi stěžovatelkou, Ing. Charouzem a ostatními společnostmi v řetězci, zde existuje reálná možnost převedení majetku stěžovatelky na některou z těchto společností a další vyvedení jejího majetku. Není zřejmé, proč Ing. Charouz neuhradil také dlouhodobé nedoplatky na dani ve výši zhruba 11 mil. Kč, jestliže měl zájem o rozvoj podnikání stěžovatelky.

[21] Žalovaný uzavřel, že většina kasačních námitek představuje pouze obecná tvrzení, která se zaměřují jen na dílčí části odůvodnění zajišťovacích příkazů, rozhodnutí žalovaného a napadeného rozsudku. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

### III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost **není** důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud předesílá, že se věcí již zabýval v rozsudku č. j. 1 Afs 90/2021 - 43. Co se týče splnění první podmínky, vypořádal se v něm se všemi námitkami stěžovatelky, které neshledal důvodnými. Proto v tomto rozsahu plně odkazuje na předchozí zrušující rozsudek a nebude se již znovu vyjadřovat k tomu, zda správní orgány dostatečně osvědčily, že plnění, z nichž stěžovatelka nárokovala odpočet DPH, byla pravděpodobně zasažena daňovým podvodem. Jediná otázka, kterou se v tomto kontextu Nejvyšší správní soud nezabýval, je tvrzení stěžovatelky, že jí nelze vytykat účast na podvodu, jestliže správní orgány nedetekovaly chybějící daň u jejich přímých dodavatelů. S tím se městský soud v nyní napadeném rozsudku vypořádal dostatečně a stěžovatelka v kasační stížnosti v tomto směru ani nic nenamítá.

[25] K vydání zajišťovacího příkazu musí být splněny dvě podmínky. První je existence pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, druhá odůvodněná obava, že daň bude v době její splatnosti nedobytná (nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi).

[26] Ve vztahu ke splnění první podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů stěžovatelka jen obecně nesouhlasí, že slabé indicie pro budoucí stanovení daně lze vyvážit silnějšími důvody na straně obavy z budoucí nedobytnosti daně. Domnívá se, že každá z podmínek musí být posuzována samostatně (a tedy izolovaně). Také uvedený závěr vyslovil Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím zrušujícím rozsudku, a proto mu nyní nepřísluší jej přehodnocovat. Nadto se jedná o názor judikovaný setrvale (např. v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, č. 3368/2016 Sb. NSS). Pro úplnost je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud nijak nezpochybnil, že budoucí stanovení daně je v daném

pokračování

případě pravděpodobné (jinými slovy netvrdil, že splnění první podmínky správní orgány neosvědčily dostatečně). Nicméně uvedl, že správce daně přistoupil k vydání zajišťovacích příkazů v úvodu daňového řízení, a měl proto k dispozici dosud toliko obecné indicie, což je však možné vyvážit silnějšími indiciemi o nedobytnosti či značných obtížích při vybrání následně stanovené daně.

[27] Nejvyšší správní soud se dále zabýval splněním druhé podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů a nepřisvědčil kasačním námitkám. Naopak se ztotožňuje s názorem žalovaného, že stěžovatelka vytrhuje jednotlivé skutečnosti a tvrzení městského soudu z kontextu a zpochybňuje je izolovaně bez návaznosti na celkový obraz její majtkové situace, z něž vyplynuly důvodné obavy správce daně a žalovaného.

[28] Žalovaný v souladu s judikaturou kasačního soudu (s odkazem na rozsudek ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016 - 45) připustil, že před vydáním zajišťovacího příkazu nelze co nejuplněji zjišťovat všechny skutečnosti a že po správci daně nelze požadovat bezchybnou a detailní analýzu struktury majetku stěžovatelky. Z toho však není možné bez dalšího vyvozovat pochybnosti týkající se existence důvodné obavy z budoucí nedobytnosti daně. Z ničeho neplyne, že by se správce daně a následně žalovaný pro účely vydání zajišťovacích příkazů nedostatečně zabývali majtkovou situací stěžovatelky.

[29] Pokud městský soud hodnotil, zda zjištění provedená správcem daně dostatečně odůvodňovala vydání zajišťovacích příkazů, logicky vycházel ze skutečností uvedených v zajišťovacích příkazech a (s ohledem na obecné argumenty stěžovatelky) nemusel podrobně rozebírat každé zjištění jednotlivě. Závěr o tom, že pohledávky stěžovatelky ve výši zhruba 1 mld. Kč jsou dlouhodobě neuhrazené, se opírá o zajišťovací příkazy. V nich je popsáno, že správce daně (byť nemá informace o aktuální výši těchto pohledávek) použil daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016, účetní závěrku k 31. 12. 2015, daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za období měsíce ledna 2016 a údaje dostupné z evidencí a rejstříků. Vycházel z hodnoty pohledávek k 31. 12. 2015 a analyzoval, že jde o pohledávky dlouhodobě neuhrazené a že pohledávky v úhrnné hodnotě 97,5 mil. Kč byly ke konci roku 2015 již více než 365 dní po splatnosti. Je tedy zřejmé, že městský soud se opírá o závěry správce daně, které ani stěžovatelka nijak konkrétně nezpochybňuje a pouze vytýká městskému soudu, že není zřejmé, jak k nim dospěl. Z toho pak logicky plyne i opodstatnění pro závěr soudu, že tyto pohledávky nezaručovaly v budoucnu úhradu daně.

[30] Stejně tak - na rozdíl od stěžovatelky - je Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, na čem městský soud založil své závěry, že prostředky z prodeje nemovitostí stěžovatelka nepoužila na úhradu existujících závazků či pořízení jiného hmotného majetku, a z čeho tedy usoudil, že se stěžovatelka zbavuje významného majetku. Stěžovatelka netvrdí, že by z prodeje nemovitostí v Krkonoších uhradila své existující závazky, či pořídila hmotný majetek. Městský soud jasně uvedl, že pořízení dlouhodobého hmotného majetku stěžovatelka nevykázala. Právě skutečnost, že prodala nemovitosti v lukrativní oblasti, ale nevykázala, že by za utržené peníze jakkoliv investovala do rozvoje svého podnikání, jasně nasvědčuje tomu, že se zbavuje významného majetku (o čem svědčí i další indicie, např. podoba organizační změny, která proběhla v roce 2016). Kromě toho správce daně popsal, že stěžovatelka žádným jiným významným majetkem nedisponuje.

[31] Uvedené platí také pro obchodní podíl ve společnosti SPORT 5 a.s. ve vlastnictví stěžovatelky. Jestliže správce daně vyslovil, že tato společnost vykazuje dlouhodobé vysoké daňové nedoplatky, že je s ní vedeno řízení ve věci vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí a že výše obchodního podílu činí dle rozvahy k 31. 12. 2016 částku 2 mil. Kč, pak je argumentace stěžovatelky obsažená v kasační stížnosti, zcela lichá (viz bod [14] tohoto rozsudku). Není zjevně pravda, že by správce daně a městský soud zlehčili význam tohoto obchodního podílu pouze s odkazem na personální propojení prostřednictvím osoby Ing. Antonína Charouze a hodnotu majetkového podílu. To, že se společnost teoreticky může zaručit svým hmotným majetkem za závazky stěžovatelky, však v žádném případě neznamená, že majetkový podíl na této společnosti poskytoval dostatečnou záruku pro budoucí uhrazení daně. Obzvláště za situace, kdy tato společnost neplní řádně své daňové povinnosti. To, zda se některá společnost propojená se stěžovatelkou prostřednictvím osoby Ing. Antonína Charouze může za závazky stěžovatelky zaručit svým majetkem, však nelze před vydáním zajišťovacích příkazů jakkoliv předvídat a zohlednit to při hodnocení podmínek pro jejich vydání, neboť poskytnutí záruky závisí zcela na vůli ovládající osoby a nepředstavuje pro správce daně jakoukoliv jistotu.

[32] Vytýká-li stěžovatelka městskému soudu nepřesnost, spočívající v tom, že podle napadeného rozsudku uhradil jistotu na základě zajišťovacích příkazů jediný akcionář stěžovatelky, pak to nemá jakýkoliv vliv na hodnocení věci. Podstatou totiž zůstává, že stěžovatelka podle všeho nedisponovala majetkem, který by poskytoval dostatečnou záruku pro budoucí úhradu daně. Tomu odpovídá i skutečnost, že jistotu nesložila sama stěžovatelka, ale třetí osoba.

[33] Správce daně i městský soud zdůraznili skutečnost, že likvidní prostředky na bankovních účtech stěžovatelky jsou značně proměnlivé. Pravidelně jsou vybírány vysoké částky a ponecháván pouze nízký zůstatek. Pokud se tak děje z důvodu jejího zapojení do holdingu ovládaného Ing. Charouzem, nic to nemění na skutečnosti, že stěžovatelka pravidelně nedisponuje dostatkem likvidních prostředků na bankovních účtech, z nichž by bylo možné daň uhradit. „Přelévání“ peněz v rámci holdingu je třeba naopak hodnotit jako rizikovou okolnost, která podporuje potřebu budoucí daň zajistit. Rozhodně se nejedná o okolnost, která by mohla zpochybnit důvodnost zajišťovacích příkazů, jak nepřipadně naznačuje stěžovatelka.

[34] Splnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů se pak nemůže odvíjet od toho, jak vnímají zadluženost stěžovatelky její věřitelé. Podstatné je to, co plyne ze zjištěných skutečností a jaký je celkový obraz majetkové situace stěžovatelky, který popsal městský soud v napadeném rozsudku či žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti (viz bod [19] tohoto rozsudku). Stěžovatelka prošla v roce 2016 organizační změnou spojenou s významným snížením základního kapitálu, s odštěpením části společnosti a převodem rozhodujícího jmění na nástupnickou společnost, včetně zaměstnanců, marketingových smluvních práv, zakázek a významných pohledávek. Dále převedla hodnotnější majetek (nemovitosti) na třetí osobu, nepořídila za odpovídající hodnotu žádný jiný dlouhodobý hmotný majetek a nemá další významnější hmotný majetek, resp. likvidní aktiva. Zůstatky na bankovních účtech jsou nízké a nestabilní a nemá ani jiné relevantní finanční prostředky či pohledávky. Stěžovatelka je zadlužená a objem přijatých zdanitelných plnění klesá,

pokračování

přičemž ekonomicky oslabuje již od roku 2015. Uvedené skutečnosti v souhrnu odůvodňují obavy správce daně o dobytost daně stanovené v budoucnu a argumenty, kterými se stěžovatelka snaží tento závěr zpochybnit, jsou pouze izolované spekulace.

[35] Městský soud dostatečně vysvětlil, proč ani to, že jediný akcionář stěžovatelky uhradil její dluh (a má tedy údajně zájem na finančním ozdravení společnosti a rozvoji její podnikatelské činnosti), nevyvrací důvodné obavy, pokud jde o budoucí úhradu daně. Nezpochybnil přitom, že jediný akcionář chtěl tímto krokem stěžovatelku podpořit. Z celkového souhrnu indicií měl však za to, že tato aktivita byla účelová. Svědčila o tom i struktura obchodní činnosti stěžovatelky v rozhodném období. Ta sestávala v průměru z jedné třetiny (za období července 2017 dokonce z více než dvou třetin) ze zakázek u společností YANGAMES PROMOTION a.s. a KAMO AGENCY a.s., tedy v činnosti související se subjekty rovněž zapojenými do podvodného řetězce. Z přehledu zdanitelných plnění, jenž je součástí odůvodnění zajišťovacích příkazů, také vyplývá, že ekonomická činnost stěžovatelky v čase neustále oslabovala. Toto odůvodnění je dostatečné a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožňuje. Zároveň z toho plyne, proč ani zisk dosažený v roce 2017 nevyvrací odůvodněnou obavu o dobytost dosud nestanovené daně. Pochází totiž z velké části z pochybných transakcí. Podstatné také je, že ekonomická aktivita stěžovatelky klesá, což v souvislosti s provedenou organizační změnou a zbavováním se významnějšího majetku (resp. neexistencí hmotného majetku větší hodnoty) vskutku vzbuzovalo odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[36] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rozsah jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2023

JUDr. Ivo Pospíšil  
předseda senátu